

[Chr. A. Christiansen.]

gift, da man stillede Forslag om, at Arbejds- og Forligsnævnet skulde ophæves, men dog paa en Maade have Virkninger indtil For-aaret 1946. Man sagde, at det var en Slags psykologisk Afskaffelse af Arbejds- og Forligsnævnet.

Den højtærede Arbejds- og Socialminister har gentagne Gange udtalt, at saafremt der kunde skaffes en betryggende Kontrol med Udbetaling af Understøttelserne, kunde han godt tænke sig disse Kort afskaffet, og nu har vi altsaa Resultatet af den højtærede Ministers og Embedsmandsudvalgets Overvejelser, men det forekommer mig, at man ogsaa tydeligt ser, at det er Embedsmands-overvejelser. Der var ogsaa, hvis jeg maa nævne det, en lille Passus i den nylig vedtagne Lov om Standsning af Arbejdsmandskonflikten, hvori man tydeligt saa Kontorius, idet man ikke tog Hensyn til de praktiske Forhold; man gaar f. Eks. ud fra, at en Arbejdsuge slutter Fredag Aften, den Aften, Arbejderen faar Løn. Det er aldeles ikke Tilfældet. For den langt overvejende Del af Arbejdernes Vedkommende slutter Arbejds- ugen Onsdag Aften og for Restens Vedkom- mende Torsdag Aften.

Naturligvis har det offentlige et rimeligt Krav paa betryggende Indseende med, at offentlige Midler bliver rigtigt anvendt, men det forekommer mig, at det Raab om Kontrol med Kasserne, som nu har lydt i Aarevis og efterhaanden er blevet lidt uartikuleret, maa forstumme, idet der efter min Opfatelse slet ikke er Grund til saadanne yderligere Kontrolforanstaltninger. Der er ingen Institutioner, der yder et mere samfunds- nyttigt Arbejde og løser en større social Opgave end Arbejdsløshedskasserne. Hvorfor stabler det offentlige saa Sten op til Forhindring eller Besværliggørelse af deres Arbejde? Hvad vilde Samfundet sige, om Kasserne, tvunget dertil af Kontrolforanstaltninger, en skønne Dag opgav at modtage Tilskud fra det offentlige og nøjedes med at betale Understøttelse til deres Medlemmer for et Tidsrum, der svarede til de indgaaede Kontingenter?

Kasserne er oprindelig slet ikke baseret paa at administrere omkring ved Halvdelen af den sociale Forsorg her i Landet, Kasserne er oprindelig baseret paa kollegial Hjælp for at holde deres Medlemmer fri for Fattig-

gaard i en kortere eller længere Periode af Vinteren, hvor alt Arbejde grundet paa Vejrforholdene maa ligge stille. Det er kun forkerte Samfundsforhold og kapitalistisk Skalten og Valten med Produktionsappa- ratet, der sammen med Krig og Ødelæggelse paa anden Maade har paatvunget Arbejds- løshedskasserne langt større Opgaver. Kasserne har ikke ønsket disse Opgaver, men de har taget dem op, og alle maa vistnok sige, at de har løst dem saaledes, at Samfundet bør være Kasserne taknemmelig for dette Arbejde. Men Takken herfor har i Realiteten været stadig flere snærende Baand.

Der raabes paa Kontrol, stadig mere Kontrol. Men fører Kasserne da ikke selv Kontrol? Jeg kan nævne, at den største Arbejdsløhedskasse, som har op ved $\frac{1}{4}$ Mill. Medlemmer, har fast ansatte Kontrolører i et Antal af seks, som bruger hele deres Tid til at køre rundt til Afdelingerne og kontrolere Regnskaber og Udbetalinger. Man har Indseende og Kontrol med, hvem der bliver valgt til Kontorbestyrer i Arbejdsløshedskassernes Afdelinger, og hvem der bliver Kontrolør. Man ser dem paa Fingre gennem disse rejsende Revisorer, ser deres Regnskaber efter uanmeldt, og det sker altsaa gennem Folk, der har det praktiske Kendskab til Arbejdsløhedskas- sernes Arbejdsmetoder. Ifølge Arbejdslø- hedslovens § 34 udøver Arbejdsdirektoratet, bistaaet af de offentlige Arbejdsanvisnings- kontorer, ogsaa en lovhjemlet Kontrol med Kassernes Udbetalinger og Regnskaber. Man maa ikke tro, at det er noget, der kun staa i Loven; der føres regelmæssigt Tilsyn og foretages Stikprøver og fuldstændigt Efter- syn uanmeldt, naar Kontrolbestyreren for de offentlige Anvisningskontorer finder det betimeligt. Man kunde have Lyst til at spørge: hvornaar faar vi egentlig Kontrol nok? Er det Meningen, at Kontrollen skal være dyrere i Administration end selve Funktionen?

Hvis man ser nærmere paa Lovforslagets Paragraffer, saa har den første Paragraf, hvis den skal tages bogstaveligt, vor fulde Tilslutning. § 2, Stk. 1, finder vi ingen Anledning til Kritik over for. Her er Tale om en naturlig Stigning i den Formue, som et Medlem af en Arbejdsløhedskasse kan have — ikke, som det er sagt heroppefra, for